

Clark Curtis:

Malo smo razgovarali o tome prije nego što si otišao: o opasnostima svojstvenim onome što radiš. Mora da postoje neke potencijalne opasnosti, pretpostavljam.

Mirsad Hadžikadić:

Tako je. O tome je i moja porodica bila zabrinuta, naročito moja kćerka. Mislim, svi su bili, ali ona je bila ustrajna u tome da ne radim to, zbog straha za moju dobrobit na nekoliko nivoa. Jedan je uništavanje ugleda. To je jako prljava igra, i oni će raditi sve što je u njihovoj moći da me prikažu jako lošim. To očekujem. Ne znam koliko grozno će biti, ali očekujem to. Postoji i aspekt fizičke opasnosti odnosno mogućnost da će mi neko zapravo nanijeti tjelesne povrede, što se dešavalo u prošlosti političkim oponentima. To je zabrinjavajuće ali ne mogu mnogo toga uraditi po tom pitanju jer ne mogu unajmiti zaštitare s obzirom da nemam novca za to, pa se samo nadam da činjenica da ljudi misle da sam ja američki igrač, što nisam, ali oni to misle, pa da će zbog toga što sam ja američki državljanin biti pažljivi po pitanju ozbiljnosti njihove namjere da mi nanesu fizičke povrede. Uništavanje ugleda je već počelo. Jedan portal je objavio moju sliku na kojoj sam u lijepom odijelu, pa su dodali fabrikovane etikete s cijenom na svaki dio odjeće koji sam nosio na toj fotografiji, uključujući moj sat, i naveli: „Ovo je bogat čovjek, da li mu zaista vjerujete? Mislite li da on mari za siromašne?“ Na jednoj drugoj slici su uzeli fotografiju sa neke ceremonije Masona, sa tri osobe, pa su jedno od ta tri lica zamijenili mojim i rekli da ako je tačna ta slika, onda je to dokaz da sam ja Mason. Takođe su objavljene lažne vijesti da sam odustao od kandidature, kao i napadi na mene na nekim portalima, i ne znam čak ni šta su rekli o meni jer namjerno ne čitam te stvari. Ali, počelo je. Neke od većih stranaka me blokiraju u segmentima društva nad kojima imaju kontrolu, kojima u suštini kažu da ne smiju imati nikakve veze sa mnom ni bilo kime ko ima veze sa mnom. Dakle, te stvari su počele, što su mnoge moje pristalice protumačile kao znak snage naše kampanje. Te opasnosti prihvatite jer smatrate da je vaš cilj vrijedan cijene koju morate platiti. Još jedna cijena koja se mora platiti je razdvojenost od moje porodice i ne znam kako teško će nam to pasti. Nisam imao pojma koliko teško će biti reći zbogom njima. Noć pred moj odlazak smo imali zajedničku večeru u kući moje kćerke: njena porodica, moj sin i njegova supruga, Mirzeta i ja. Nisam imao pojma da će se desiti

išta izvanredno u bilo kom smislu. Međutim, dok smo se opraštali, u tom trenutku sam shvatio da izuzev moje supruge neću vidjeti ostale sljedećeg dana, jer će oni otići na posao i dadilja će doći da čuva djecu, a ja se moram spakovati pa će me supruga odvesti na aerodrom... Shvatio sam da će proći puno vremena prije nego ih ponovo vidim, i odjednom me pogodila težina te razdvojenosti o kojoj ranije nisam razmišljao s obzirom da postoji taj cilj kojem želim da se posvetim. Počeo sam plakati kao dijete i nisam se mogao pribrati deset minuta da prestanem plakati i da opet mogu razgovarati s njima. U jednom trenutku sam samo zagrlio sve redom i svi smo plakali, pa sam samo otišao. Nisam ni sekundu više mogao ostati u kući, pa sam otišao do automobila i nastavio plakati. Dakle, velika je cijena koja se mora platiti da bi se radile ovakve stvari, ali na kraju kažete da imate cilj koji je vrijedan toga, pa morate uraditi svoj dio.

Clark Curtis:

Čekao te dug let. Je li ti to dalo priliku da zastaneš i razmisliš o ovom novom putovanju koje te čeka? Jesi li mogao razmišljati o tome ili si samo uživao u letu?

Mirsad Hadžikadić:

To je odlično pitanje. Sve vrijeme dok sam bio u avionu odnosno u avionima u ovom slučaju, samo sam razmišljao o toj večeri prije razdvajanja s porodicom. U tom kontekstu sam razmišljao i o opravdanosti ovog koraka. Čim sam sletio, preuzeo me mehanizam svega toga i zatekao sam se usred svega toga i počeo raditi stvari zbog čega zaboravite na ostalo. Nikad ne možete stvarno zaboraviti, ali jednostavno to potisnete. Međutim, juče se nešto desilo, i pričao sam o tome supruzi sinoć kad smo razgovarali. Juče ujutro sam izašao da se sastanem s nekim i da razgovaramo o nekim aspektima kampanje. Kad sam izašao iz zgrade i pridružio se ljudima na ulici tog svježeg sunčanog jutra, ne znam zašto sam odjednom pomislio: „Pogledaj me, ja sam u Sarajevu. Normalno bih bio u Šarlotu u ovo doba godine, ali sad sam u Sarajevu, i ovdje sam jer se kandidujem za člana Predsjedništva“. Šest mjeseci ranije nikad ne bih ni pretpostavio takvu stvar ni u najluđim snovima. Počeo sam razmišljati o životu i izborima koje pravimo, i kompleksnosti svega toga.